

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακῶσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα δωρὸς μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α καὶ σ τ ῶ χ ῆ ρ ι.

Πέμπτη τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ δεκάτη,
ἔρχονται καὶ Κινεῖς κοσιδάτοι.

Τέσσερα καὶ χίλια
καὶ ἄρθονα σταφύλια.

Λόγος τῆς τῶν Συνῶν Αὐτοκρατείας πρὸς ὅλους τῆς Αὐλῆς τῆς τοῦς φωστῆ [ρας

Ἡ χῆρ' Αὐτοκρατορίσα τῆς Κίνας Τσεουτσι
τοῦ γένους Γεχουάλα,
γενναία καὶ ὑπερήφανος καὶ ὀλίγον τι κουστή,
ἐσκέφθη μέσῃ σ' ἄλλα
νὰ χορηγήσῃ κατ' αὐτὰς καὶ Σύνταγμα τρανόν.
σ' τὸ κράτος τῶν Συνῶν.

Κι' ἀμέσως συνεκάλεσε τοὺς Αὐλικούς καὶ ἐκείνους
τοὺς πρώτους Μανδαρίνους,
καὶ εἶπε μὲ σοβαρότητα
πρὸς πᾶσαν Ἐκλαμπρότητα :

Εἰς τὸνομα τοῦ Κουαντσού, ποῦναι μικρὸς ἀκόμη
καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ τί σημαίνουν νόμοι,
ἡ χῆρ' Αὐτοκρατορίσα τῆς Κίνας διατάττει
νὰ σπεύσετε ταχύτατοι πρὸς ἅπαντα τὰ κράτη,
καὶ τᾶσθαι καὶ τὰ κλεινὰ,
ποῦ Σύνταγμα τὰ κυβερνᾷ.

Χαρτὴ καὶ σιγρῆσετε
καὶ νόμους μελετήσετε
κάθε σοφὸς φαλάκρας.

Νόμους σαφεῖς νομομαθῶν,
νόμους προξένους ἀγαθῶν
καὶ ἐλευθερίας ἄκρας.

Ἴτε πρὸς νέα πράγματα
καὶ σὲ κρατῶν Σύντάγματα
ἐλευθερὰ τρυφήσετε.

Καὶ χάριν τῆς τιμῆς ἡμῶν
τῶν Συναγμάτων τὸν χυμὸν
ἀπλήστως νὰ ρουφήσετε.

Μὴ ρέπετε πρὸς ταπεινά,
καὶ εἶναι καίριος ἀληθινὰ
καὶ σεῖς οἱ κοσιδάτοι
νὰ πάρετε Σύντάγματα
καὶ νόμους καὶ διδάγματα
καὶ ἀπὸ τὰ ξένα κράτη.

Μόνον μὲ Σύνταγμα λαμπρὰ μᾶς περιμένει τύχη
καὶ εἶναι καίριος τὰ Σινικὰ νὰ καταπέσουν τείχη,
καίριος νὰ λείψουν οἱ δεσμοὶ
καὶ ἐλευθερία νὰ κοσμή
τὸ δοξαζόμενον ὄνομα τοῦ κράτους τοῦρακίου
καὶ εἰς ὅλα δαίμονια.

Καιρὸς νὰ καταλάβετε καὶ σεῖς οἱ Μανδαρίνοι
ἐλευθερον πολιτεύματα τὰ κράτη πῶς λαμπρύνει,
χωρὶς ἐκεῖνο φθείρονται καὶ ὁ διὰβόλος τὰ πέρνει,
καὶ τὴν ἀπέδειξαν τρανῶς
πῶς ἕνας μόνον πετεινὸς
ξημέρωμα δὲν φέρνει.

Σὰς ἐξορίζω στὰς σκιὰς τοσούτων προπατόρων,
τοῦ Κιὰ-Κίγγ, τοῦ Μιὰν-νίγγ, καὶ ἄλλων Αὐτοκρατόρων,
ποῦ μᾶς ἀφήκαν ὄνομα καὶ ὄνομον τιμημένον,
νὰ σπεύσετε πρὸς μάθῃσι πολιτεματῶν ξένων.

Κι' ὁ Τσιν καὶ ὁ Μιν καὶ ὁ μέγας Χὰν ἦλθαν εἰς τὸνεῖρό μου
καὶ ἀδίκως μοῦπανε καὶ οἱ τρεῖς πῶς γὰρ τὸν καιρὸ μου.
Κι' αὐτὸς ὁ Τάο-Λάοτσι, καὶ ἐκεῖνος ὁ Κούγγ-τσέ
μοῦπαν: Αὐτοκρατορίσα καὶ ῥόδον τοῦ μπαχτσέ,
σὺ σ' τοὺς Κινεῖς Σύνταγμα προσπάθησε νὰ δώσῃ
προτὺ νὰ τὰ κορδύσῃ.

Ναί, σ' ἐξορίζομαι καὶ ἐμεῖ
σ' τοῦ Χοαγγῶ τὸ ρεῦμα
σὰν χίρα δόξης καὶ τιμῆς
τὸ νέον φέρε πνεύμα.

Στὸ κράτος τὸ δάσκιον
τὸ καθεστὸς τὸ στάσιμον
καίριος ν' ἀνατραπῇ.

Και δίχως Κοινοβούλιον,
πρὸ πάντων τὸν Ἰούλιον,
δὲν εἶναι προκοπή.

Ἀπεσταλμένους τάχιστα νὰ στείλῃς καὶ ἀποστόλους
πέραν τῆς γῆς τοὺς πόλιν,
πρὸ πάντων στὸ Βασίλειον,
ποῦ λάμπει μὲ τὸν ἥλιον
ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον
κλεινὸν καὶ φωτοβόλον.

Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρώτησα: καὶ ποῖον εἶν' ἐκεῖνο,
ἐμπρὸς στὸ μεγαλεῖον τοῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω;
καὶ μ' ἀπεκρίθησαν αὐτοί: κεῖται μακρὰν τῆς Κίνας,
καὶ ἔχει κλεινὴν πρωτεύουσαν τὰς ρωταίνας Ἀθήνας.

Καλεῖτ' Ἑλλάς, Ρωμαιοί, πρὸς δὲ καὶ Ρωμηοσύνην,
σὲ τοῦτο θέλλει κύνιος καὶ δάφνη καὶ μυρσίνη.
Περίεργον... δὲν ἴσθης, μήτε ποτὲ τὸ γνῶρισκα...
κρίμα ποῦ κάνεις, Τσεουτσὶ, καὶ τὴν Αὐτοκρατορίτσκα.

Δὲν ἔτυχε ποτὲ καὶ σὺ ν' ἀκούσῃς στὸν αἰῶνα
γὰρ κἀποῖον Παρθενώνα,
ποῦ πάγκαλος καὶ αἰώνιος καὶ ἀθάνατος μαρμαίρει;
τοῦλάχιστον δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς γὰρ τὴν Μαίρη,
τοῦ Διαδόχου τὴν ντανά, ποῦ πῆγε καὶ αὐτοκτόνησε,
καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν μνήμην τῆς καὶ ἐκεῖνη διατίμισε;

Δὲν ἔκουσες καὶ σὺ ποτὲ τῆς δόξης τὴν φωνή,
ποῦ τὴν γεραίρουν χρόνοι;
δὲν ξέρεις μήτε τὴν Ἑλλὰ
καὶ μήτε τὸ Κορδόνι;

Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά, Κογγῆ-τσὲ τετιμημένε,
νὰ ξεραθῇ, μοῦ λένε.
Τοῦλάχιστον δὲν ἔκουσες γὰρ τὸν Σαντά, καυμένη,
γνωστὸ κατσκοιλιόφταρο σ' ἔλη τὴν οἰκουμένη;

Τοῦλάχιστον δὲν ἔκουσες μήτε γὰρ τοὺς Σκουμπραίους,
μήτε γὰρ τοὺς Ταγκόνηδες, λεβέντῃδες ὠραίους,
καὶ γι' ἄλλους Συνταγματικούς, ποῦ μὴ γὰρ περνοῦν,
ῥόσκονται καὶ καλόγεροι καὶ τοὺς φιλοξενοῦ;

Καὶ σὰν δὲν ξέρεις, Σεβαστή,
τῶν Συνταγμάτων τὴν γνωστὴ
καὶ ἱεραυμένη μάννα,
πρῶτῃ γλωσσικοπάννα.

Καὶ σὰν δὲν ξέρεις σὰν καὶ ἔμας
τὴν γῆν τὴν Παρθενῶν,
πῶς ἔχει μοῦτρα καὶ τολμὰς
νὰ κάθεται στὸν θρόνον;

Εὐπῶκα λοιπὸν καὶ μὴν ἀργῆς,
κάμε γενναῖον θῆμα,
προὔτ' νὰ γίνῃς τῆς ὀργῆς
τῶν ὑπικλῶν θῆμα.

Κι' ἐν θέλουν οἱ Κινεῖς σου Συντάγματα καὶ πῶτα
σ' ἐκεῖνο τὸ Βασίλειον νὰ πᾶνε πρῶτα πρῶτα.

Σὲ τοῦτο πρόσφυγε καὶ σὺ,
τὸ διαπρέουν Κηφισοί,
τὸ διαπρέουν Πιτισοί,
καὶ ἄλλα ποτάμια πρὸ καιροῦ
χωρὶς σταλαγματιὰ νεροῦ.

Κι' ἔνας Κινεῖς ὁ Τσιν-Τσὺν μακάριος ἐκεῖ
πρὸ χρόνων κατοικεῖ.

Καμπόσοι μὲ τὸ Συντάγμα παχαίνουν σὰν κάπνες
καὶ ἄλλοι παθαίνουν γὰρ θερμοὺς ὡς εἶδος στομακάκης...
εἶναι στὸ Κοινοβούλιον καὶ δύο τρεῖς ἴσπωνες,
ὁ Ρέπουλης, ὁ Γούναρης, ὁ Πρωτοπαπαδάκης.

Στείλε λοιπὸν ἀποστολεῖς σ' τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα
νεράκι τοῦ Συντάγματος νὰ μαθῶν τὴν συλλάβα,
καὶ συλλογίσου τί χαρὰ καὶ θαύματος πολὺς
ὅταν καὶ σὺ τὴν ἐκερῖν κηρύξῃς τῆς Βουλῆς,
καὶ κράξῃς κατὰ Συντάγμα τοὺς γύρω κοινοδάτους
πῶς θέλεις μ' εὐχρίστησιν τοὺς Βουλευτὰς τοῦ κράτους.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα σοβαρὰ
εἶπαν σ' ἐμένα τὴν κυρὰ
θνήκοντες Αὐτοκρατορὲς
καὶ σεβαστοὶ προπάτορες.

Γι' αὐτὰ λοιπὸν ἡ Τσεουτσὶ
Συντάγμα θὰ σὲ δώσῃ,
ποῦ κάνει τὴν κοιλὴν βουσί
καὶ δίνει νοῦ καὶ γνῶσι.

Κάθοδος Μανδαρίνων μέσ' ἀπὸ τὸ Πεκίνον.

Κινεῖς τρεῖς εἰς τὰς κλεινὰς ἦλθαν ἐκ τοῦ Πεκίνου,
καὶ ὁ Φασουλῆς σὰν εὐγενὴς
τοὺς ὑπεδέσθη προσνής,
καὶ τοὺς ὠμίλησε πολλὰ διὰ φωνῆς ἑρρίνου.

Φ.—Καλῶς μὰς ἤλθατε καὶ σεῖς, τοῦ Κομφουκίου θρέμματα,
στῶν Συνταγμάτων τὴν πηγὴν, ὅπου δὲν ξέρει ψέμματα.
Μετὰ χάρις ἐμάθαμε Συντάγματα πῶς θέλετε
καὶ ἀπεσταλμένους στέλλετε
νὰ ἔρῳνε τὰ καλλίτερα μήπως καὶ ἡ φήλη Κίνα
πολιτισθῇ μ' ἐκείνη.

Καλῶς ὥρισται καὶ σεῖς μὲ τοῦτ' τὴν κοσιῖδα
στῶν νόμων τὴν κοιτίδα.

Μεγάλος ὁ Κομφουκίος καὶ τὰ διδάγματα τοῦ
καὶ ἐγὼ θεβζῖως ἐκτιμῶ τὴν Ἐχοχότητά του,
πλὴν ὅλα μνησίζονται ἐμπρὸς στῶν Ρωμηῶν τὰ πράγματα
καὶ τὰ σοφὰ Συντάγματα.

Κι' ὁ γεραρὸς Κομφουκίος, καὶ αὐτὸς ὁ μακαρίτης,
μεγάλος ἐγγραμμάτισε τῆς Κίνας κυβερνήτης,
καὶ θεβαιὸν ἱστορικῶς πῶς τότε κοινοδάτο,
μεταρρυθμίσεις ἤθελε καὶ αὐτὸς σὰν τὸν Κορράτη,
ὅμως ἀντίδρασις σφοδρὰ πολὺ τὸν στενοχώρησε
καὶ σὰν τὸν Κόντε μὴ φορὰ καὶ ἐκεῖνος ἀπεχώρησε.

Ἔτσι τελειοῦν πάντοτε μὲ τὰς ἀποχωρήσεις
σοφὰ μεταρρυθμίσεις.
Αὐτὸ τὸ τέλος πάντοτε τῶν μεταρρυθμιστῶν,
ἔτσι καὶ τὸν Κομφουκίον, τὸν ὄντως θαυμαστὸν,
ἀπὸ τὴν αἰγλὴν τῆς Ἀρχῆς ἀδικῶς τὸν ἐρρίξατε
καὶ μόνον μετὰ θάνατον Θεὸν τὸν ἐκηρύξατε.

Κι' ἐδῶ τοῦ κράτους σταματᾷ καὶ παύ' ἡ λειτουργία,
καὶ κυβερνᾷ πρὸς τὸ παρὸν
Πρωθυπουργὸς ἀποχωρῶν,
ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ.

Τιμὴ μεγάλη καὶ γὰρ σὰς, μὰ καὶ γὰρ τὸνομά μας,
πῶς ἤλθατε νὰ μάθετε καὶ σεῖς τὸ Συντάγμα μας.